

Lázár, mint kondomínium

---

*Nem élnek ezek a versek, Szomorú diagnózis
Kéz-lábujjuk szépen növekedett,
Kis bomlokuk összpontosítva duzzadt
Most mégse bírnak ember módra járni -
Pedig megvolt az anyai szeretet*

(Sylvia Plath)

Kedves Lázár Bácsi!

Már megérkeztem, P-be, de most olyan rossz nélküled. Legszívesebben már holnap utaznék hozzád. Mikor léphetek be a Kastélykánkba? Olyan rossz volt látni, ahogy kiszálltál az autóból és nekem tovább kellett mennem akármeny-nyire nem akartam.

Most a képed nézem, szádat, szemed, hajad. Olyan jó lenne mindenhová puszit adni. Szeretnéd? Mit csinálsz most? Este 10 óra van, biztos adod le a tizest. Látod, újra olyanokat írok, mint először, egy éve.

Már délután kettőkor hazaértem. Otthon aztán bementem apuhoz az üzletbe, nagyon örült, hogy olyan hamar megjöttem, inkább veled maradtam volna még néhány órát, mert apu örülhet még másnak is, nekem meg nagyon hiányzik most az elvesztegetett idő. Anyunak persze sokat kellett mesélnem, frissnek kellett lennem, mintha aludtunk volna egész nap és egész éjszaka (a telefonodról nem is beszélve) kétszer kávéfőzőm, kedveskednem, este meg 11-ig tv-t néztem. De közben máshol jártam, gondolatban veled voltam. Nagyon szeretlek! Az a telefon nem is rossz találmány, aki szeret, akár két hetet is behoz két éjszaka meg két nappal, mert nincs elalvás! Igaz, kedves?

Képzeld 2 kg-ot lefogytam már azóta! Ezt csak úgy mondom, mellékesen.

Másnap aztán, mert a cipőmön, amit vettem, látszott a sok járás, anyu azt hiszi, hogy csak egy napot voltam Magyarországon. Persze a dátumot rögtön megtalálták, csak hogy anyu megvédett, azt mondta, a vámon reggel váltanak, és ezért még a csütörtöki nap van a pecséten. Olyan nyugodt voltam, amikor nézték. Rád gondoltam, hogy akármit is mondhatnak, én veled vagyok, téged szeretlek, és nem tehetnek ellene semmit. Habár lehet, hogy még utánajárnak, hiszen megint elvették tőlem. Mit csináljak? Mikor mehetek legközelebb? Megpróbálok egyszeri átkelést szerezni.

Aztán este apuval havannai rumot ittunk, örült nekem, és azt hiszem, minden a legnagyobb rendben van, nem ír megint neked, hogy elvitet a rendőrséggel.

Ma délelőtt is kint voltunk a kertben, ahol van egy hintaágy. A szomszédokkal bort iszogattunk, és ahogy feküdtem apu mindig meghintáztatott. Ugye menyire el vagyok kényeztetve? Ezt nem is tudom miért írtam neked. Hazudnék ha azt mondanám, rossz otthon. De én veled akarok lenni, mindig, együtt járni mindenfelé, hallgatni, ahogy beszélsz és érezni, ahogy szeretsz. Most eszembe jutott: lehet, hogy elkészítettük a Béla fiát! Milyen lenne? Azért még most nem akarnám. Ugye Lázár bácsi, nem baj? Van rá időnk, hogy megcsináljuk! Jaj, de jó, most olyan jó kedvem van! De azt – már nem a Bélának akarnám, hanem neked. Mit szólsz most? Mérges vagy? *(Ki tudja Bandiék idéznek-e ebből a levélből is? Majd mondd meg!)* Most olyan jó. Ott fekszem az ágyadon, érzem a meleged, a füstöt, a bor ízét. El akarok menni egy hétre, hónapra. Becsukom a szemem és érezlek. Írjad meg, hogy mikor mehetnék, de miért nem mondhatom meg itthon, hogy szeretlek és csak ott akarok, csak veled akarok lenni? Talán majd egyszer. De milyen rossz, hogy így lopkodom a veled töltött napokat.

Édes Lázár bácsi, olyan jól fogok aludni, mert mostanáig beszélgettem veled! Ma éjjel otthon valamit kiabáltam, anyu felkelte és megkérdezte, „milyen telefon nem csörög, Sárrikám?” De reggel elfelejtette újra megkérdezni, szerencsére. Hiányzol nagyon. De ugye nemsokára megint el tudok menni. És sietsz írni! Nagyon szeretlek. Küldök egy pusztit a levélben, és abban mindent, de igazán mindent – habár ez így nem sokat ér.

Sára

LÁZÁR!

Eljutottál-e már a Sylvia Plath-könyvben odáig, hogy „a víz, melyet ízlelek, meleg és sós, mint a tenger, s ahonnan jön, messze mint az egészség?” Eljutottál? Én ide jutottam most. Egész nap olyan voltam, mint egy holdkóros, és nem tudom, mikor lesz ennek vége! S mikor éreztem utoljára olyan iszonyatos fájdalmat, mint amikor elmentél. Azt hiszem, nem lett volna szabad találkoznunk, de ha már megtörtént, találkozni kell. Azt mondtad, szeretnéd tudni, hogy mit akarok. Akaratom nincs, de minden pillanatban látni szeretnék, érezni. Már Tafik-Rafik is csak szomorítani tud. Különben is elveszítette a Coltját. Hívjál föl, ha tudsz, ha tudsz, hívjál a Kastélykába, vagy gyere Pestre, vagy írd levelet, vagy írd regényt! Láthatod én most nem tudok levelet írni. Szeretlek. És mindig azt az arcodat látom, ahogy a fotelben ültél ma reggel, már kabátban. Mire gondoltál akkor?

S.

Lovag Úr!

Elképedek a bátorságán, vagy nem is tudom, talán nemtörődömségén! Hát nem tudja, hogy magára gondolva alszom el? És mégis azt meri tenni amit tesz?! Nagyon várlak. Nagyon. Soha senkit nem vártam még ennyire. Nem tudom mi van velem, elvárásoltál. Levelibéka lettem huszónhárom évesen. Egyszerűen

megtiltod, hogy pénteken lemenjek a lakásból, mert azt írod pénteken jössz, de nem tudod, mikor, mert messziről, és az út soha nem biztos. Persze, ha letanyá-
zol valamelyik kocsmában, vagy útba eső „gyöngyvirágodnál”.

Megtiltod, és olyan természetesnek veszem, hogy nem megyek sehová, még egy zacskó tejet se vásárolok, mert biztos éppen akkor érkezel, azt meg alig viselem el, ha morogsz. Mi az Isten van velem? Mit tettél velem, lovag úr? Hát nem elképesztő ez?

A napokban korábbi szeretőm – akivel ráadásul még szerettem is *lenni* – buliba hívott, én meg, mint a hülye gyereklányok, akik első szerelmetes farkukról álmodnak, nem mentem el. Nagyon bánom, mert így legalább tudnám, csúnya vagyok-e, vagy csak behálózva hazugságaid középede lettem ily érthetetlenül gátlásos és féltelmes.

Kellessz, kellessz, kellessz, ezt tudod és kihasználod. Néhány napot kibírok még nélküled, mert egy út sem olyan hosszú, hogy egy hét alatt, meg ne lehetne tenni, és ha nem érkezel, iszom két kortyot, és új szeretővel kisöpörlek. Megírom persze, hogy tudd, mire számíts.

Sára

Lázár, Drágám! – Nem tudom, nem is nagyon akarom tudni, mi történt ezzel a 25-ével. Arról volt szó, ha emlékszik rá, hogy vár rám. Nem kívántam, hogy epekedve várjon, de ha egyszer megbeszéltük – és utaztam száz kilométert Magáért, annyit talán elvárhattam volna, hogy nem máshol jár, annyit valahogyan megtehetett volna, mondom valahogyan, vagy akárhogyan, hogy ott legyen. Erre, ehelyt, megérkeztem, és nem is tudnak magáról semmit.

MÉGIS MIT KÉPZEL MAGA MAGARÓL?

De Magának nem öröm, hogy nagyon várja valaki? Nem gondol ilyenre? Nem nagyon értem, hiszen nekem öröm volt Magára gondolni az egész tíz nap alatt, amíg szépitgetem magamat, és tervezgetem az érkezést, elképzelttem, miként fogad.

És mégis, minek nézi maga a női nemet? Párnának, vagy lepedőnek, tárgynak, melyet ha itt az idő használnak?!

Téved, ha engem is párnának néz.

Ennek az egész és buta félreértésnek megbeszélése ügyében várom péntek délutántól vasárnapig. Ha valami miatt nem értesülne meghívásomról – őszintén megvallva azt se nagyon tudom, hogy négy címe közül melyiket tartsam célravezetőbbnek –, úgy a jövő hét ugyancs napjain is várom.

De most is úgy írom, és a napok minden perce úgy telik, hogy várom, bár-mikor betoppanhat, hiszen maga olyan fiatal, és olyan kiszámíthatatlan. Egyébként nem csak ez, más, a beszéltnél örömtelibb közlendőm is van, de mert szeretném csigázni magát, nem írom meg, ill. részletesen nem mondom el miről is van szó, csak annyit, élettere megváltoztatása, majd szóban többet.

Szeretettel csókolja Sára

Drága Lázár bácsi, drága szeretett Lázár bácsikám, olyan bolond vagy! Nagyon régen nem volt ilyen rosszul sikerült napom. Reggel 9-től 11-ig vártalak, és még éjszaka is kiugrottam az ágyból amikor valaki dudált az internátus alatt. De tudod-e, mit jelentett nekem, hogy hallottalak beszélni? Igaz volt az egyáltalán? Tényleg telefonáltál? Leraktam a kagylót, és megállt a szívem, mert a hangod pontosan olyan volt, mint te, itt láttalak magam mellett, éreztelek, ha hasadon volt a fejem, ne haragudj de olyan rémitő, ha dühöngsz, amikor én meg szeretlek, és amikor veled álmodom és azt se tudom, ha te nem jössz, én mikor mehetek és mikor bújhatok már melléd, hogy minden szónál pontosabban bizonyíthassam, mennyire itt vagy örökösen, benne a napjaimban, éjszakáimban. Persze biztosan igazad van, lehetett valami titkos szándékom a kastélykabeli utammal, csak éppen nem tudom ni a csuda. Lehet, hogy szeretlek? Nehogy felbőszülj megint, de mégis mire gondolsz? Én arra, igaz, nincs nagy gyakorlatom ebben az egészben, és mert sokat gondolkodtam a kiabálásodon, úgy gondolom, hogy csak azért üvöltöztél velem a telefonban, mert olyan nagyon drága a telefon, és mert hat perc alatt semmit nem lehet megbeszélni, és azt akartad, hogy tudjam, hogy nem csak én vagyok veled, melletted, hanem te is itt vagy, akkor is és úgy is, ha a látható jelek ezt nem mutathatják. (A hálózásukodra gondolok.)

Drága Lázár bácsi, olyan szép itt a sörök színe! Fémés is és sárga is, és benne van Zebegény, benne, ahogy megismertelek, és minden benne van ezeknek a gyönyörű hideg söröknek a színében. De jó lenne, ha semmi rosszra nem gondolnál. Ott szeretnék veled élni gyönyörű Magyarországon, utazni, utazni, és mindazt megismerni tőled, amit a határnak ennek a felén nem tanítottak meg velünk, és még néhányszor együtt nevetni a ZIL-es sofőrrel, de lesz még?

Drága Lázár bácsi, drága szeretőm, ha tudnád mennyire gyomromban a Duna, néha itthon este lesétálok és csak nézem. És látom benne ahogy megjelenél, ahogy fél éjszaka sétáltunk, és hallom, monddod, az istenit, mennyit megünk még, öreg vagyok, hajnalban aludni szoktam – lehet, hogy emiatt szerettem beléd?! –, és elhagyva a Duna-partot fölsiettünk ahhoz a költő barátodhoz és bár majdnem hajnal volt, mégsem aludtál, én meg reggel, már megint a nagy, csudaszép Dunánál csak nevettem, és már nagyon szerettelek, megkérdeztem, na szeretőm, hát mennyire vagy te öreg, és a combom még mindig remgett. Úgy szeretlek!

Egy nap elteltével írok.

Nem kell férjhez mennem! Magyar akarok lenni, veled szeretnék élni ott-hon, Magyarországon! Nem is tudom, pontosan, hogy miért kell nekem „tótul” – így szoktad mondani – vizsgáznom, amikor magyar vagyok, magyar az anyám, magyar az apám, és magyarul tudok csak „szépen” – ezt is te mondtad.

Hallom megint a hangod, Sára, Sára, Sára... mit beszélsz? Vagy kicsi, vagy szeretőm... Ezt szerettem legjobban, amikor azt monddod, szeretőm. Az vagyok. Szeretőd vagyok, és megbolondulok attól, hogy nem tudom biztosan, szeretőm vagy, vagy mi vagy nekem? Ki vagyok neked? Egy tíz évvel fiatalabb nő, akinek öröm megcsókolni a mellét, akinek öröm ölébe bújni? Több is vagyok enél? Úgy szeretnék a fejedbe látni...

Bélának megmondtalak – elegendem is van már belőle, meg nem is szeretem, „pitiáner” ezt is te mondtad. Ez aztán egy külön mese. Kár, hogy nem mondtalak meg már tavaly, mert már tavaly is így szerettelek, csak nem tudtalak, és kár, hogy egyszer egyszer még szóba is álltam vele – nem akarom ezt is pirulva mondani, de egy katonát sehogyan nem könnyű elzavarni, és amikor hazaengedték, került idő, hogy voltam vele – ezt tudod te is –, de amikor itthon volt, az nekem mindig szenvedés volt, ennek végre vége.

Tehát megmondtalak Bélának, erre szegény, hogy megtartsom magának, nagy feltékenységében az aputól, mondhatom így, megkérte a kezem. Apu természetesen ellene volt – lehet hogy bősziült levele ellenére tudja, rád van szükségem? – és úgy érzem, Bélát megütálták. Most nem tudom leírni, hogy milyen (Béla). Talán egyszer beszélned kellene vele, vagy látnod. Annyira más mint te! Olyan nagy vastag, az ember azt se tudja, mit kezdjen vele. Nem úgy vastag, hogy kövér, vagy nem is tudom, hanem olyan vastag az agya. Nincs egy jókedvű mondata, ha nem kérdeném, elülne itt naphosszat, mint a talapzat. De valamit kiszimatolt – és bár azt javasoltad, amíg le nem szerel, ne monddalak meg neki, mert a katona a legrosszabb, legbőszőbb szerető, nem lehet kiszámítani mit tesz –, nem álltam meg, és amikor elúntam hogy faggat, meg csak nyúz, először azt mondtam neki, menjen haza a francba, levelet akartam írni neked, de miatta nem tudtam, aztán vettem egy nagy levegőt, és elmondtam, hogy nem Pozsonyban, hanem Magyarországon van valakim, vagy te, és. . .

Egy kicsit sírtam megint, mert nem vagy itt, és nem is tudlak, nem érzlek, olyan nagy bajban vagyok. Ha megfoghatnám a kezed, ha odabújhatnék, istenem, de jó lenne. . . Most mondd! Hát megverhet engem egy Béla, amikor téged szeretlek? Hiszen senki, milyen messze van tőlem. Nagyon megütött többször is, és olyanokat mondott, hogy teherbe kellene engem ejteni és letagadni. Ilyen piszkos beszédet. még nem hallottam tőle! Még otthon se mertem megmondani.

Apu azt mondta, három évig szabad vagyok, amíg el nem végzem a főiskolát, ők mindent megadnak, használjam ki ezt az időt, aztán ha úgy gondolom, menjek férjhez. Az időt, ami hátravan, veled szeretném kihasználni, és mert úgy is elvász, hozzád szeretnék feleségül menni. Apu azt mondta, ő nem szól bele. Azt persze tudják, hogy „miattad vészett meg a Béla”.

Sárád csókol

Barátom!

Én már nem is tudom, mit kezdjek veled. Amikor itt voltál, láthatóan itt voltál, érezhetően is, közben pedig másfelé. Én már nem is tudom, mit gondoljak, mi ez a furcsa, senki másnál nem tapasztalt meg hasonlottság, melyek miatt a legkézenfekvőbb, legegyszerűbb dolgokat sem vagy képes elhinni, mitől ez az elképesztő bizalmatlanság? Miért másra, miért gondolsz a végére az elején. Miként lehet a végéről kezdeni valamit – márpedig amit művelsz ennek bizonyítéka!

Úgy bántál velem, legalábbis érezhetően úgy műkedveltél, mint egy gyakorló biszex, akinek sem ez, sem az nem számít, és nem tudja elhelyezni magát a birtokon belül, miközben ismerve útjaidat, tudom milyen baromság erre gondolni.

Vagy netán ezzel nyersz szüntelenül? Nem lehet, hogy kissé ribanc vagy? Ha megkaparnám egy egészen kicsit a mázt, amit használsz, lehet, ott találnálak meg? Kilátszanál? Vagy még ott sem? Hol találok belőled egyetlen egyszer egy árva őszinte gesztust?

Megjelsz, úgy tűnik, a kedveddel semmi baj, aztán egy pillanat alatt elmúlik minden belőled, száraz vagy, mint a téli kóró, kedvetlen, úgy véli, aki veled egy asztalnál ül, hogy maga van, mert nem szólsz az istennek se. Aztán egyszer csak fogod magad, indulsz, miközben hetekig várt, akivel ülsz, miközben ő is úgy gondolja, hogy végre, végre!

Mi ez veled? Betegség? Tudsz még szeretni? Egyáltalán tudsz szeretni anélkül, hogy az örületedtől félni kellene, mert az első napon ettől féltém, de igazán. És miféle tulajdonságod az, amivel így megzavarod a barátaidat?

Gondolkozz el ezeken, és nem ártana meg, ha valamelyest változnál is, hosszú útra megismert formáddal nem lehet indulni. Örülnék, ha a változáshoz segítő kezemet is használnád.

Szeretettel ölel: Sára

Lázár az anyádat!

Megint megvert a vőlegényem miattad, mert fecsegsz! Mi az öregistennek fecsegsz? És minek iszol annyit? Már csak az hiányzik, hogy a Sára mosolyában is szerepeljek, akkor aztán befellegzett a házasságomnak. Egyszer úgy megharaplak, hogy nem keversz több bajt senkinek.

Tudod, hogy szeretek hozzád menni, tudod, hogy a Kastélyka oázis, tudod, öröm a kezeid közé kerülni, mert olyankor végre azt gondolom, van valaki, aki legalább a testemmel tisztességgel, szeretettel bánik. Lehet, nem is ott, nem is a combod ágát, inkább a nyelved harapom ki egyszer, mert akkor aztán csak te leszel, fecsegés nélkül, és nyugodtan alhatok veled. Igaz, akkor nem tudnál telefonálni nekem, a telefonjaid pedig mindig öröm.

Majd hívlak, Sára.

Lázár!

A gyerekek várnak. A hetek vége annak jegyében telik, hogy mikor érkezel. És persze miként – ezt csak én látom és tudom. Nem voltam olyan „asszonyod”, amilyen lenni szerettem volna, de hát erről ezek a kölykök nem tehetnek. Szeresd őket, mert úgy várnak! És gyere. Dan olyan lesz, mint te. Olyan nyughatatlan, olyan cigány.